Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Enhver Sit

Ugeblad
for
Politik og Kristendom.

Redigeret af Henning Jensen og Kristensen-Randers.

№ 34. | Torsdag den 23. August 1888. | 3. Aarg.

Indhold: Politiske Breve. — Jeppe i Baronens Seng — Forskjellige Verdener. — Indtryk fra Udstillingen. — Udkomne Bøger. — Meddelelser. — Bekjendtgjørelser.

Politiske Breve.

XX.

Vore Ministre kan inddeles i de stumme og de talende og de der staa midt imellem. Til de stumme høre Hr. Ravn, Hr. Ingerslev og Hr. Rosenørn. Thi skjøndt de to førstnævnte høre til Ministeriets bedste Talere paa Rigsdagen, opløfte de sjælden eller aldrig deres Røst ved offentlige Møder. Naar man kjender lidt til de to Excellenser, kan man ikke vægre sig ved den Tanke, at de med et polisk Smil siger til deres andre, mere uforsigtige Kolleger, at de saa gjerne under dem den folkelige Hyldest som følger med en Ministers offentlige Optræden. Paa den modsatte Fløj staar de to talende Ministre, Hr. Bahnson og Hr. Scavenius. Hr. Bahnsons Tale er som en Skydning fra de nye Geværer: en uafbrudt Knalden, uden mindste Afbrydelse eller Pause. Man faar en Følelse af, at den Mand kan blive ved saa længe det skal være. Han har i sig et uudtømmeligt Forraad af Patroner, og han bliver ved at fyre løs, til alle Fjenderne ligger slagne paa Marken. Hans Bøsse klikker aldrig. — Hr. Scavenius's Tale er som Kanonskud med Pauser og Mellemrum. Der kommer en Sætning, — bum! — Kanonen springer lidt tilbage, og man mærker paa sig selv, hvorledes Ministeren med Besvær fører den tunge Ladning frem til det næste Skud.

Midt imellem disse Yderligheder staar Hr. Estrup og Hr. Nellemann. De taler ved enkelte særlig højtidelige Lejligheder. Hr. Estrups Maade at tale paa minder om Hr. Scavenius's. Kun udslynger han sine Kugler med større Kraft. Hr. Estrup er aabenbart en lidenskabelig Mand. Hans stærke Vilje kan nogenlunde faa Bugt med hans Lidenskabelighed, men man hører det i enkelte Øjeblikke paa hans Stemme, at han er ladet med Dynamit. — Hr. Nellemann er den rolige, beherskede Taler. Kun en sjælden Gang kommer der noget skarpt i Stemmen, som minder om at Bølgerne kan gaa temmelig højt under den rolige, lidenskabsløse Form.

Hr. Scavenius har nylig været nede og talt til sine Vælgere i Storeheddinge. Talen var forsaavidt god nok, da den yderligere bekræfter, hvad man fra alle Sider længe har troet, at der ikke er nogensomhelst Udsigt til Forlig. Han omtalte de 8 Millioner, som „paa Regjeringens Ansvar var stillet til Raadighed for Krigsministeren" for at fuldføre Befæstningsanlægene paa Vestfronten. Disse Anlæg var altid noget, mente Ministeren, men „det er langt fra nok". Og saa kom Rosinen i Pølseenden med disse Ord: „*Det er Regjeringens Hensigt at arbejde videre i denne Sag.*" Man har hidtil antaget, at det var Regjeringens Hensigt at sige Stop, naar de havde brugt de 8 Millioner. Men med sin sædvanlige elskværdige Aabenhed siger nu Kirkeministeren, at det er Regjeringens Hensigt at gaa videre. Rigtignok føjer han til, at det er nødvendigt at gaa frem med smaa Skridt, idet der maa tages Hensyn til Forholdene." Men hvorfor i al Verden er det nødvendigt at tage smaa Skridt? Af Hensyn til Venstre er det ikke nødvendigt. Thi for det første bryder Regjeringen sig jo ikke det mindste om hvad Venstre mener om den Sag, og dernæst kan det være Venstre temmelig ligegyldigt enten Regjeringen gaar med smaa Skridt eller med Kæmpe skridt, naar vi alligevel skal have den store Fæstning. Men det er formodentlig heller ikke af Hensyn til Venstre at der maa tages smaa Skridt, men af Hensyn til den Del af Højre, der har sund Menneskeforstand nok til at være misfornøjet med dette Fæstningsbyggeri. Men saa synes det ikke at være videre fiffigt

af Ministeren at fortælle det saadan lige ud. Det er kun en fattig Trøst for de fornuftige Højremænd, at de skal trækkes med til den store Fæstning i „smaa Skridt.“ De kunde jo akkurat ligesaa godt tilbagelægge Vejen i Spring.

Med disse Udsigter for Øje er det ingen Under at Hr. Scavenius udtaler sig meget mistrøstigt om Forliget. Han siger rigtignok at Regjeringen ønsker Forlig, og at Forliget „maa en Gang komme,“ men han giver ingen Grunde for hvorfor det maa komme. Det forekommer mig, at der er langt mere Rimelighed for at det aldrig kommer. Skal den *store* Fæstning bygges i *smaa* Skridt, saa vil dette for det første vare en antagelig Tid. Og medens dette Byggeri staar paa bliver der jo intet Forlig. Og naar saa Fæstningen endelig er færdig saa skal man til at vedligeholde den og forandre den efter Tidens Fordringer. Og der er ikke mindste Rimelighed for, at det Venstre som lever naar den Tid kommer, vil indlade sig paa det. Det sikkerste er vist at gaa ud fra, at saalænge der staar en Fæstning om Kjøbenhavn, kan man godt skyde en hvid Pind efter Forliget. Saalænge Fæstningen staar har Højre sejret, og naar Fæstningen bliver revet ned har Venstre sejret Dette er lige ud af Landevejen, let at fatte baade for vise og enfoldige. Og ligesaa villig jeg derfor skal indrømme, at for Øjeblikket er Sejren Højres, ligesaa vis er jeg paa, at den en Gang vil blive Venstres. Og saa er jeg desuden vis paa en en anden Ting, nemlig at der aldrig vil blive skudt noget Skud fra Voldene paa den Fæstning.

Det kommer nu an paa for Venstre at tage Stillingen med Ro, og slaa koldt Vand i Blodet. Fristelsen til at begynde Kampen igjen med de gamle Vaaben kan være stor. Men jeg tror at Venstre vil overvinde Fristelsen. Vaaben, som en Gang har vist sig uvirksomme, nytter det ikke at tage frem igjen. Det eneste fornuftige er at blive staaende roligt og sindigt der hvor vi staar, protestere mod det der gjøres paa Trods mod Folkethinget, men forøvrigt forhandle sagligt om alle Reformer. Vi glemmer ingen Ting, men vi gjemmer Opgjørelsen til den belejlige Tid. Ligesom Hr. Scavenius vil gaa frem med „smaa Skridt,“ saadan vil ogsaa vi. Vi springer ikke mere op som Løver, men saa falder vi heller ikke ned som Faar. Vi har lært at vente og vi *kan* vente. Men det er det som Hr. Scavenius og hans Fæstningsvenner *ikke* kan. De maa handle. Det er deres Styrke, thi enhver af deres Handlinger synes at tyde paa en ny Sejr. Men det er tillige deres Svaghed, thi alle Handlinger, der kun har Magten og ikke Loven bagved sig, de har ingen fast Grund at hvile paa, de falder, naar den Magt som bar dem frem falder. Den som appellerer til Magten maa ogsaa finde sig i at falde for Magten. Det var i sin Tid Venstres Fejl, at de vilde føre Retten frem alene ved den Magt der laa i Tallene, i Flertallet. Venstre har bødet for denne Fejl. Nu begaar Højre den selvsamme Fejl. Jeg vil nemlig ikke benægte, at mange af dem tror at de har en højere Ret til at bygge Fæstninger, de tror at Fædrelandets Ve og Vel giver dem Ret dertil. Men denne deres formentlige Ret vil de gjennemføre ved Magt. Derfor kommer de ogsaa en Gang til at bøde for det. Venstre vilde plukke Parlamentarismens Frugt før den var moden. Istedetfor at faa Frugten faldt vi ned af Træet og fik en Bule i Panden. — Nu sidder Højre i Træet og fylder baade Maver og Lommer, men vi andre staar nedenfor med tomme Munde. Men Højre lægger ikke Mærke til at der sidder en lille Nisse og saver den Gren over som de sidder paa. Det er den Nisse som altid er paa Spil, naar man vil gjennemføre sin virkelige eller indbildte Ret ved Magtens Hjælp.

Der er forøvrigt noget besynderligt i, at naar vor *Kirke*minister holder Taler saa taler han altid om Fæstninger, der jo leder Tanken hen paa *Krig* og Blodsudgydelse. Der gaar derfor en vis Vemod gjennem Hr. Scavenius's Taler. Det er ligesom man hører en tungsindig Klage over, at han ikke er kommen paa sin rette Hylde. Da hans Vugge gik paa Gjorsløv, og da Nornerne stod med Fingrene paa Næsen for at udgrunde hans dunkle Skjæbne, da saa de ham aabenbart ikke i Spidsen for en stor Skare Gejstlige, men derimod i Spidsen for et glimrende Følge af Krigere, tumlende sin urolige Ganger ved Foden af en Fæstnings høje Volde. — Og paa den anden Side, — hvem kan se Hr. Bahnsons høje, mørke Skikkelse uden at tænke paa, at i ham stak der fra Begyndelsen af Ærnet til en myndig Provst. Og hvem kan høre hans Tale uden at beklage, at i ham er der gaaet en gejstlig Taler af høj Rang tabt. Saa underligt kan Livstraadene spindes for os Mennesker. Hr. Scavenius, som egentlig er født med et Sværd i Haanden og Sporer paa Hælene, — han fik en Hyrdestav. Og Hr. Bahnson, mellem hvis Læber en gunstig Fe plantede Veltalenhedens Blomst, han fik Sværdet og Sporerne.

Jeppe i Baronens Seng.

Jeppe er en Russer og hedder egentlig *Ossip Komissarow*. Han er en Bondesøn fra Guvernementet Kostroma. I en Alder af 23 Aar kom han til St. Petersborg først i Aaret 1866 uden at ane, hvilken Omvæltning der skulde ske i hans Liv inden ret længe. Faderen var Straffefange i Siberien, og selv var han enfoldig og saa uvidende, som nogen Indianer før Amerikas Opdagelse. Han var følgelig uden alle højtflyvende Planer og Drømme.

Paa den Tid var Fyrst *Vasilij Dolgurukij* Politimester, og hans vigtigste Opgave var naturligvis at vaage over Czarens dyrebare Liv. Hans vigtigste Hjælper ved denne Gjærning var naturligvis det hemmelige Politi under Ledelse af den berygtede „tredie Afdeling af hans Majestæts eget Kancelli“, der har udmærket sig ved at føre et Slags Rædselregimente i Rusland. Om nu Politiet har været upaalideligt eller

udueligt er ikke saa lige at afgjøre, men vist er det, at ubemærket af det hemmelige og det offentlige Politi havde der i Moskwa dannet sig et Komplot mod Czarens — Alexander II.s — Liv. Det var den saakaldte Helvedklub, der vilde vække en vedvarende revolutionær Bevægelse, og derfor ved at skyde Czaren vilde slaa et Slag, som rigtig kunde vække Folket. Et af Medlemmerne, en Student af Adelsfamilie, ved Navn Karasakow, paatog sig Daadens Udførelse, og om Formiddagen d. 16. April 1866 affyrede han sin Pistol mod „Selvherskeren", da denne spadserede i „Sommerhaven" i St. Petersborg, men uden at ramme.

Den Forvirring, som dette Attentat fremkaldte, var ubeskrivelig. I deres uudgrundelige Visdom havde Herrerne i „tredie Afdeling" tilladt et Attentat, hvorom deres Chef flere Dage i Forvejen havde modtaget Antydninger, at blive udført, og bag efter, da de havde fanget Forbryderen, viste det sig, at de vare ude af Stand til at aftvinge ham et eneste Ord om ham selv og hans Medskyldige.

I det Øjeblik, det mislykkede Attentat skete, befandt den unge Bonde Ossip Komissarow sig i den nysgjerrige Skare, der havde samlet sig bag Czaren. Han stod i den forreste Række, da Skuddet faldt. Da det var første Gang i hans Liv, at han hørte et Pistolskud, blev han saa forfærdet over den ukjendte Lyd saavelsom over selve Forbrydelsen, at han sank afmægtig til Jorden og blev liggende, uden at nogen lagde Mærke til ham.

Paa samme Tid spadserede General Todtleben, Sebastols Forsvarer, i Haven. Han hører Skudet og skyndte sig afsted efter Lyden for at erfare, hvad der er sket. Forbryderen er der ikke længere, men derimod finder han et Menneske liggende paa Jorden ligesom død. En ung Haandværker — efter Udseendet at dømme en Smedelærling — som stod i Nærheden, fortalte, at han troede, at den tilsyneladende døde havde slaaet Forbryderens Arm tilbage og saaledes frelst Czarens Liv. Denne Oplysning modtog Generalen med Begjærlighed; Ossip blev rejst op paa Benene og tilligemed Smedelærlingen overgivet til Politiet, for at det kostbare Fund kunde være sikkert forvaret.

Straks efter kom ogsaa Generalguvernøren, Fyrst Suwarow til Stedet, hørte, at Czarens Frelser var funden, blev glad forbauset og sendte sin Adjudant for at hente den unge Helt ud af Politiets Hænder. Ossip havde endnu ikke forvundet sin Skræk. Han kom hinkende frem som i Søvne, var længe ude af Stand til at tale, og lod viljeløst de vise Herrer gjøre, som de vilde, med hans Person. Smedelærlingen, som kunde have givet nærmere Besked, havde i den almindelige Uro og Forvirring set Lejlighed til at smutte fra Politiet og ikke tøvet med at tage til Bens. Ossip, som hvert Øjeblik truede med at ville falde i Afmagt, kom endelig saa meget til sig selv igjen, at han kunde sige, hvem han var, og hvor han var fra. Han blev nu ført til Vinterpaladset og fremstillet for Czaren og en glimrende Forsamling af Generaler og Embedsmænd. Hans Majestæt omfavnede sit Livs Frelser og sagde: „Jeg udnævner Dig til Adelsmand, opfør Dig nu ogsaa derefter." Han vendte sig derpaa til de omstaaende og spurgte: „Hvad synes I derom, mine Herrer?" Et højt Hurra besvarede de kejserlige Ord.

Fra dette Øjeblik af var Ossip Hoffets og Aristokratiets Afgud og hyldedes af alle Stænder og Tidender, af Gade- og Theaterpublikum.

Tidlig næste Morgen kom den nybagte Adelsmand ind til en Baron eller Greve, som ejede hans Fødeby og altsaa en Gang havde været hans Herre. Den fordums Livegne følte sig endnu knyttet til sin gamle Herre med stærke Baand og betragtede ham som sin naturlige Hjælper og Talsmand. Han søgte derfor nu til ham for at aabne sit Hjærte for ham og bede om Raad og Beskyttelse. Han fortalte, hvad der var sket og svor paa, at han var aldeles uskyldig deri; for første Gang i sit Liv havde han hørt et Pistolskud, og Knaldet havde forfærdet ham saaledes, at han havde tabt Bevidstheden. Da han atter opslog Øjnene, havde en ham ubekjendt General kysset ham. Tungen havde i længere Tid nægtet ham sin Tjeneste. For Resten vidste han ikke Besked om noget, men bad i det uendelige sin Herre forbarme sig over ham og hjælpe ham. Tilsidst faldt han grædende ned paa Gulvet og omfavnede sin Herres Knæ. Denne rejste ham op, indgød ham Mod og sagde: „Fat Dig, Ossip, fat Dig! Du er den, som Gud har udset til sit Redskab. Grubl ikke derover, men find Dig i den Tanke; søg at erkjende, hvilken Lykke, der er bleven Dig til Del; Du er Frelseren og maa og skal være det! Du er nu ogsaa Adelsmand, ligesom jeg; gaa altsaa opret og hold dit Hoved højt! Bort med de unyttige Taarer. Lad Dig kysse! Ossip, Du, som har frelst Czaren fra Morderhaand!"

Ossip tørrede sine Øjne og fjærnede sig halv fortvivlet, halv trøstet; bleg og sygelig saa han ud. Udenfor gjaldede Hurraraabene imod ham fra dem, som kjendte ham.

Samme Dag modtog Czaren i Vinterpaladset Adelsmarskallerne og Ordførerne for Stadkorporationerne, og svarede paa en Tale af Greve Orlow-Dawydow: „Mine Herrer af Adelen! Jeg haaber, at I ville med Glæde optage den i eders Kreds, som har reddet mit Liv, som i Gaar endnu var Bonde, og af mig er bleven ophøjet i Adelstanden. Jeg tror, at han ved sin Daad fuldt ud har gjort sig fortjent til at være russisk Adelsmand." — Et Ukas af 9. [21.) April erklærede: Siden gjennem Guds naadige Forsyn Bonden Ossip Komissarow har reddet vort Liv, — saa ophøje vi herved ham og hans Efterkommere i Adelstanden under Navn af *Komissarow Kostromskoj*. Allerede tre Dage før havde Adelens Marskaller og Deputerede i St. Petersborg forsamlet sig og enstemmig besluttet at skjænke Ossip et indviet Helgenbillede, til hvis Anskaffelse de skulde foranstalte Indsamling i samtlige Kredse i Guvernementet, samt derefter bede ham om Tilladelse til at indføre hans Navn i St. Petersborgerguvernements Adelsregister. Sidstnævnte Beslutning blev af Greve Orlow-Dawydow meddelt Ossip, som takkende meddelte det forlangte.

Selve Greve *Todtleben* udnævntes til Formynder og Vejleder for den ny Adelsmand, som var ilde stedt i sin Ophøjelsesstand og ude af Stand til at sørge for sine egne Sager.

Ossip flyttede nu med sin Hustru ind i et stort Hus, der var stillet til hans Raadighed i en af Hovedstadens fineste Gader; han besøgte Hofballer, Parader, Middage og Theater. Det var et Liv af Fryd og Ære for dette Par Bønder, som i Æventyrlighed vel kan taale at stilles ved Siden af, hvad Æventyret melder om „Fiskeren og hans Kone", men der var ikke Spor af Fryd at opdage i Ossips Ansigt; ud af Blik og Holdning talte kun Sorg, Nedslaaethed og Udmattelse. Afstanden mellem Fortidens og Nutidens Liv var for stor til, at han kunde føle og skatte det ny som en Lykke. Han saa sig hensat i et fremmed Land, hvis Sprog han ikke forstod, og hvorfra han længtes tilbage til sine gamle Vaner. Han modtog meget, men der krævedes ogsaa meget af ham, og alene selve Modtagelsen indesluttede en Anstrængelse, som beredte ham Kval. Den 20. April var han med sin Hustru i Theatret, hvor man spillede „*Livet for Czaren*". Der blev anvist ham en Loge i anden Række. Aldrig saa snart havde han indtaget sin Plads, før Publikum begyndte at raabe paa Ossip Iwanowitsch. Han viste sig nu paa Scenen og modtoges med bedøvende Hurraraab, som næsten aldrig vilde faa Ende. Han var udmattet og nedslagen, bukkede sig gjentagne Gange ud mod Salen, tørrede Taarerne af Øjnene og var til Slut nær ved at falde i Afmagt, saa han maatte føres bort. Tilskuerne istemte Nationalsangen, og afbrød første Akt ved hver Scene ved at gjentage denne Sang. Udenfor Indgangen til Ossips Loge stod hele Tiden en tæt sammenpakket Menneskemasse og raabte hans Navn; i samme Øjeblik, han traadte ud, styrtede alle frem mod ham, og han faldt fra den ene Omfavnelse i den anden. Under tredie Akt var der atter Begejstring; Folkesangen blev afsungen, og Ossip blev paany opfordret til at vise sig paa Scenen. Han stred imod og sagde: „Jeg har det virkelig meget daarligt; lad mig være, jeg kan ikke, jeg kan virkelig ikke." Men han maatte alligevel frem og modtog en stormende Hylding. Han stod til Folkesangen var afsungen, da svigtede hans Kræfter, og understøttet af et Par Skuespillere forsvandt han mellem Kulisserne, ledsaget af Mængdens Jubelraab.

Endnu større Ære blev der ham til Del et Par Dage senere, da gav nemlig Petersborgs Adel i „Adelsforsamlingens" Sal — en af de største og prægtigste Sale i Verden — et prægtigt Festmaaltid for Afsendinge fra Moskwas Adel, der vare komne for at lykønske Czaren. Den rige og stolte Greve *Orlow-Dawydow* var Præsident. Tilhøjre for ham sad *Ossip*, tilvenste Moskwas Adelsforstander, Fyrst *Gagarin*, derefter paa begge Sider Greve *Murawjew* og Indenrigsministeren *Malujew*. Da Czarens Skaal blev drukken, fulgte en bedøvende Jubel, som varede uafbrudt i 10 Minuter og overdøvede Orkestrets Basuner og Trompeter. Efter at Kejserindens Skaal var tømt med samme Begejstring, rejste Greve Orlow-Davydow sig og foreslog Ossips Skaal. Denne, sem forud var underrettet om, hvad han havde at gjøre, rejste sig midt under Bifaldsstormen og mumlede to Ord, som ingen kunde høre. Da Stemningen blev livligere, og man forlod Pladserne for at klinke, benyttede den ulykkelige „Helt" Ossip Lejligheden til at smutte bort, glad over at kunne forlade et Sted, hvor han følte sig saa ensom.

Paa denne Maade gik nogle Uger, i hvilke Ossip saas paa hvert aristokratisk Bal og i Hofkredsene, stadig ledsaget af sin Formynder, General Todtleben. Der blev i den Anledning anstillet patriotiske Betragtninger over, hvor let den russiske Bonde véd at finde sig til Rette i alle Livsforhold, og hvorledes han af Naturen er forsynet med et stort Maal af god Levemaade. — Man kan ikke undgaa ut mindes Hostrups Peter Ravn ved Læsningen af denne mærkelige Historie, som næppe havde kunnet passere anden Steds end blandt Halvbarbarerne mod Øst under Czarvælde.

Tilsidst tabte Ossip-Begejstringen sig. Han forsvandt pludselig, uden at nogen fandt det nødvendigt at spørge om ham. Sagens virkelige Sammenhæng var endelig kommen de toneangivende Kredse for Øren. Man kunde ikke for Anstandens Skyld rette det gjorte Misgreb; Ossip var jo selv aldeles uskyldig deri. Han blev nu flyttet fra Hovedstaden til Guvermentet Novgorods Ensomhed. Med megen Ulejlighed havde man lært ham at læse og skrive, og han blev nu indstukket som Kornet i et Husarregiment; paa den Maade gik nogen Tid. I 1885 levede han endnu; han var da en uforbederlig Dranker og betagen af Højhedsvanvid. I Petersborg holder man ikke af at høre hans Navn nævne, hvilket er let forstaaeligt.

Ossips Fader, der tidligere var sendt til Siberien som Straffefange, var bleven kaldt tilbage, da Sønnen gjorde sin „Lykke". Den gamle Forbryder holdt et Triumftog, da han vendte tilbage til Evropa. Guvernører og Embedsmænd hilste ham overalt med smigrende Æresbevisninger. Man gav Champagnefester for ham, ved hvilke han tillod sig smaa Tyverier, f. Eks. af Sølvskeer, som han stak til sig, uden at nogen vovede at mæle et Ord derom. Ankommen til St. Petersborg tog han først ind til Ossip, som han i Henhold til sin faderlige Myndighed pryglede. Derved kom han i Strid med General Todtleben og maatte fortrække. Han slog sig derpaa ned i en ilde berygtet Krog af Byen, hvor alt Slags Udskud plejede at samles. Der spillede han en betydelig Rolle som Czarens betroede Mand, modtog Bønskrifter, meddelte Raad, gav Løfter og saa sig snart omgiven af en stadig voksende Kreds af Tilhængere.

Da Hoffet om Sommeren flyttede til Peterhof, søgte han Adgang til Czaren og kom derved til at levere de vagthavende Gendarmer smaa Træfninger, da de havde Ordre til at nægte ham Adgang. At lægge Haand paa den store Mand syntes for voveligt til, at nogen skulde have Mod dertil. Endelig forebragte Intendanten Sagen for Czaren og udvirkede

Befaling til at gribe Urostifteren. Han blev saa sendt til Narva, hvor han siden levede paa Czarens Bekostning.

(Efter Arvid Ahnfelt: Ryska Afslöjanden).

S. N. Mouritsen.

Forskjellige Verdener.

(Efter H. George.)

Dor findes forskjellige Verdener, — endogsaa indenfor den samme By. — Den, som kommer til Ny-York med dygtig Penge i Lommen og tager ind paa et flot Hotel, — han ser et Ny-York.] Den, som kommer med et Par Kroner i Lommen og tager ind paa et billigt Hotel, — han ser et andet.

I Parkens fortryllende Alleer, i det straalende Majsolskin, iler Millionærens Datter frem. Den smagfulde Ridedragt flagrer langs Siden af hendes skinnende Fux. I passende Afstand traver hendes Rideknægt i pynteligt Liberi paa en anden Fuldblodshest, som vrinsker i Bidslet. Børsmatadorens Søn, som paa engelsk Vis rejser sig i Sadlen for hvert Skridt Hesten gjør, og holder sin Ridepisk paa Midten af Skaftet, løfter paa Hatten for at besvare hendes Nik. Hun vexler Hilsen med en anden, som ruller forbi i sin lette Vogn. Bagpaa Vognen sidder en liberiklædt Tjener med Armene overkors. Medens Musikens Toner lyde gjennem den milde Luft, fare fyrige Forspand forbi, og i Vognene sidde sladdrende Mennesker, for hvilke Livet, med dets Afvexling af Baller, Middagsselskaber, Theatre og Udflugter er en stadig Fridag, som de snart vilde blive kjede af, hvis der ikke stadig opfandtes nye Forlystelser.

Saa sidder der en gammel Kone paa den snavsede Gade. Hun sidder der fra Morgen til Aften, ved sit lille Oplag af Æbler og Brystsukker. Og der staar en ung Pige den lange Dag bag ved en Disk. En anden staar bag ved sin Væverstol Time efter Time, en tredie sidder bøjet over Symaskinen fra Solens Opgang til Mørket falder paa, — De første bor paa Livets Solside, de sidste paa Skyggesiden.

En Jernbanekonge overlader sine Forretninger til sine Undergivne og gjør en Lysttur til Europa. En anden lader, uden Hensyn til hvad det koster, sit Lystfartøj udruste til en Tur omkring Jorden. — Men paa Bænkene paa de aabne Pladser sidde Mænd, fra hvis mørke, fordrukne Ansigter Kraftens Ild og Haabets Lys for længe siden er flygtet. Dagdrivere og Æventyrere, vort Samfunds Udskud.

Jeg vandrer en Aften ned ad Ny-Yorks Hovedgade, og møder en Person, som jeg blev kjendt med for mange Aar siden i Kalifornien. Den Gang havde han kun et Par Kroner i Lommen. — Nu tager han en Haandfuld Sedler op for at betale de dyre Cigarer vi tænde. Han boer i Byens fineste Kvartér, den flotteste Skrædder syer hans Klæder, han nyder sine Maaltider paa den dyreste Restauration. Han taler om Millioner, som om det var Smaasten! „Er der nogen Fart i en Karl“, siger han, „saa kan man lige saa let gjøre store Forretninger som smaa. Og hvad Politiken angaar,“ siger han, „saa er det bare et Spørgsmaal om, hvem der skal have Embederne. Pengene regjere Landet, og det er en Daare, som ikke stiller sig paa deres Side. Og Folket, siger han, hvad véd det, eller hvad bryder det sig om, Pressen styrer Folket, og Pengene styrer Pressen. Det er bedre at gaa paa Jagt med Hundene, end at blive jaget som Haren.“

Vi skilles ad, og jeg gaar atter ned ad Gaden. Saa møder jeg en anden Bekjendt. Han er Bagersvend, og har en god Plads efter Bagersvendes Vilkaar. Han arbejder paa en Restauration, og kun 12 Timer om Dagen. Han siger, at de fleste Bagersvende maa arbejde 14—16 Timer. Nogle af de Lokaler, hvori de arbejde, vilde gjøre en Mand, som ikke var vant til dem, syg, og endogsaa de, som ere vante til dem, ere nødte til engang imellem at holde op med det for at drikke, ellers kunde de ikke gaa det igjennem. I nogle Bagerier benytte de godt Materiale, siger han, men disse maa forlange høje Priser, som alene de rige kunne betale. I de fleste af dem er baade Melet og Smørret fordærvet. Han er Medlem af en Fagforening, og de søge at faa alle Bagersvende ind i den. Men de, som arbejde længst og derfor trænge mest til det, er vanskeligst at faa med. Deres lange Arbejdstid gjør dem sløve og berøver dem al Kraft. — Han har engang forsøgt at blive sin egen Mand. Han og hans Hustru sparede og sparede til de fik samlet nogle hundrede Kroner. Saa begyndte de paa et lille Bageri. Men han havde ikke Penge nok til at kjøbe sig ind i „Mel-Associationen“, — en Forening af Bagere, som forskaffer Medlemmerne Mel til nedsat Pris, saa kunde han ikke konkurrere med de andre, tabte sine Penge og maatte saa igjen begynde at arbejde som Svend. Han siger, at han ikke har den fjerneste Udsigt til at komme frem. Han tænker undertiden, at han lige saa godt kunde være Slave. Hans Familie bliver større og det koster mere at underholde den. Hans Husleje blev forhøjet den første Maj med nogle Kroner. Hans Hustru gjorde Værten Forestillinger, sagde, at de ikke havde større Indtægter, og at det kostede dem mere at leve. Værten svarede at det kunde han ikke gjøre for, Ejendommen var steget i Værdi og Lejen maatte forhøjes. Grunden til, at Folk klagede over Lejen, var at de levede altfor overdaadigt, og syntes at de skulde have alt hvad andre havde. Folk kunde godt leve og holde sig sunde og stærke med Havremel. Hvis de bare vilde gjøre det, saa vilde det blive en let Sag for dem at betale deres Husleje.

Om Sommeren drager de rige Amerikanere i saadan Mængde til Europa, at man Maaneder i Forvejen maa bestille sig Plads paa Dampskibene. Dørene til de rige Huse i de fornemme Gader bliver lukkede. Saa siger man, at „alle Mennesker“ er rejst bort fra Byen. Men der er alligevel nogen tilbage. Der bliver omtrent $1^1/_2$ Million Mennesker til-

bage i de fuldtpakkede Lejekaserner, som forsmægte i den brændende Hede. Hver Dør, hvert Vindue bliver lukket op for at fange det mindste Vindpust. De skidne Gader vrimler af snavsede Børn, som aldrig har set en grøn Mark eller hørt Havets Brusen. Trætte Mødre berolige deres udmagrede Smaabørn, som sygne hen af Mangel paa sund Ernæring og frisk Luft. — Og den Usselhed og Elendighed, som Vinteren frembyder, er endnu større.

I en saadan Storstad er nogles Verden ligesaa langt fjernet fra den Verden, hvori andre leve, som Solen fra Jorden. Der er i en saadan By Verdener, for hvilke vi lukke Øjnene til, og som vi ikke kunne holde ud at tænke paa. Men der er alligevel Mennesker, der leve i disse Verdener, hvor Lasten har indtaget Dydens Plads, og for hvilke Haabet baade for dette og for det tilkommende Liv er ganske udelukkket, — et Helvede af Usselhed og Lidelse.

Der var engang en fransk Dronning. Da den rasende, hungrige Folkehob inde i Slotsgaarden raabte paa Brød, saa sagde hun i sin Uvidenhed: „Hvorfor raabe de paa Brød? Har de ikke Brød, saa kan de jo spise Kage!“

Og dog var hun ingen større Daare end andre Daarer, den smukke Dronning, som aldrig i sit Liv havde gjort den Erfaring, at man ikke kan faa Kager for Ingenting. Naar Fattigdommen kommer paa Tale i rige Hjem, saa hører man tit dette: „Hvorfor er de fattige ikke sparsommelige og dydige og forstandige og maadeholdne?“ Hvad er vel dette andet end den franske Dronnings Spørgsmaal? Men Sparsommelighed og Dyd og Visdom og Maadehold er ikke Frugter, der gro paa Fattigdommens Træ.

Er da den Verden, hvori vi, det 19de Aarhundredes Kristne, leve, er den, med Hensyn til sine Samfundstilstande, en saadan, som den almægtige Gud har tilsigtet? — Nogle sige det udtrykkeligt, andre sige det med Omsvøb, men under en eller anden Form er det dog det, der bestandig prædikes. Man bilder sig ind, at Forbedringer i Samfundsordenen ere umulige, uagtet man paa alle andre Omraader har været Vidne til de mest forbausende Fremskridt. De samme Mænd, som for kort Tid siden vilde sværge paa, at der aldrig kom en Tid, da man kunde kjøre og sejle ved Damp, de vægrer sig nu ikke ved at tro paa de mest forbausende mekaniske Opfindelser. — Men den, som tror, at Samfundstilstandene kan forbedres, som mener, at Fattigdom og Rovbegjærlighed kan udryddes af Verden, han betragtes endnu som en Daare, næsten som en farlig Person. Og det af dem, som roser sig af deres Dannelse og Fordomsfrihed.

Men den gamle Opfattelse, at alle Samfundsforhold er ordnede af den guddommelige Vilje, at det er Forsynets hemmelighedsfulde Raadslutning, som giver Rigdom til de mange, som gjør nogle til Herrer og andre til Trælle, — denne gamle Opfattelse er paa Vej til at forvinde. — Men der er en anden Opfattelse, som gaar ud paa det samme. Man kommer nu og fortæller os i Videnskabens Navn, at det alene er et lille Udvalg af Menneskeslægten, der kan løftes op til et saadant Punkt, at Fornuft og Samvittighed kan tøjle de lavere Drifter, og at alle vi andre i det højeste kan naa til at leve vor Tid ud, betale vore Skatter, og sætte en 3—4 Børn ind i en lignende Stilling. Hvad „Menneskevennerne“ angaar, og dem, som vil „hjælpe de fattige“, — da har disse Videnskabsmænd den samme Foragt for dem, som Farisæerne og de Skriftkloge for 1800 Aar siden havde for den sociale Reformator, som de tilsidst korsfæstede.

Men paa Bunden af alt dette ligger først Egenkjærligheden, som ikke vil undersøge Retmæssigheden af den Rigdom, som de faa har samlet, og dernæst den Vanskelighed og Utilbøjelighed, som de formuende Klasser altid har til at sætte sig ind i Forholdene i en Verden, som er anderledes end den, de selv bor i.

Den ene Halvdel af Verden vèd ikke, hvordan den anden Halvdel lever. Vi ser hellere paa det behagelige end paa det ubehagelige. Og de, som lider under Samfundsforholdene, skjule sig gjerne i Krogene. De velklædte har deres Vej paa Hovedgaderne, de pjaltede lister sig om ad Gyderne. Manden med den fine Frakke bliver hørt. Men havde den samme Mand en laset Frakke, saa blev han smidt ud. — Det er den Del af Samfundet, som har Grund til at være tilfreds, det er den, som kommer til Orde i Presser i Kirken, i Skolen. Og det er den, der danner den offentlige Mening, at denne Verden, i hvilken vi Kristne leve i Slutningen af det 19. Aarh., det er, paa det nærmeste, en saa god Verden, som Skaberen har tilsigtet at den skulde være.

Men lad os engang se os om. Og vi vil da faa at se, at over hele Verden hviler Civilisationens Glans og Storhed og Finhed paa Menneskeliv, der ere nedtrykte til den dybeste Elendighed. Saadan er det i England, Frankrig og Tyskland, og saadan er det i Amerika. Og dog findes der der ingen Konger, ingen store Hære, ingen Levninger af gammel Trældom. Og der begyndte den nationale Tilværelse med den udtrykkelige Forsikring om Menneskenes lige og ukrænkelige Ret. — Lad os paa maa og faa tage et Udklip af en Avis. Det lyder saaledes: Margrethe Hickey, 30 Aar gammel, kom for nogle Dage siden fra Boston med et 7 Uger gammelt Barn. Hun søgte Arbejde, men det lykkedes hende ikke at faa noget. I Søndags Aftes lagde hun Barnet i en Kjælder. Ved Midnat kom hun ind paa Politistationen og sagde, at hun havde mistet sit Barn. Imidlertid havde en Politibetjent fundet Barnet. Moderen blev holdt tilbage til igaar Morges, da hun blev ført for Retten og idømt 6 Maaneders Fængsel.

Morgen og Aften, Dag efter Dag, læser man i vore Dagblade denne Slags Beretninger. Vi er saa vante til dem, saa de vækker slet ingen Forundring eller Eftertanke. Vi kjender den Skjæbne, som vil ramme Margrethe Hickey og hendes 7 Uger gamle Barn. Det havde været bedre for dem og bedre for Samfundet, om man strax havde druknet dem ligesom man drukner en overflødig Kat med sine Killinger. — Men disse Beretninger ere, som sagt, saa sædvanlige, saa vi løber dem blot igjennem med Øjnene paa samme

Maade, som vi kaster et Blik paa, hvor mange Dyr der er bleven skudt ved den sidste Kongejagt. Og saa gaar vi over til at læse om, hvad man foretager sig i den fine Verden.

Der stod en Dag i en Avis, hvorledes Politiet paa Embedsvegne anstillede en Undersøgelse om Aarsagerne til et toaars Barns Død. I det usunde Værelse fandtes kun en pjaltet Stol, en elendig Seng og en tom Brændevinsflaske. Paa Sengen laa en ung Pige, Moder til det døde Barn. Over Stolen hang en fuld Mand, hendes Fader. Politiet forlod skyndsomt Stuen. Der var ikke til at være.

Og saa sender vi Missionærer til Hedningerne. Der stod forleden i en Avis, at de Missionærer, som sendtes til Hinduerne for at prædike Kristi Evangelium, de bekostedes af „gudfrygtige" Mænd, som spekulerede i Børspapirernes Stigen og Fald. Men hvor findes der vel i hele Verden Hedninger, blandt hvilke man kan finde saa dybt sunkne, saa moralsk ødelagte Mennesker, som der findes i Midtpunkterne for vor saakaldte kristne Civilisation? Blandt hvilken Stamme af Vilde finder man et Sidestykke til de gruopvækkende Græsseligheder, som findes i mange Fattighuse.

Der kom en Landmauds Hustru ind i et saadant Fattighus med et Hittebarn. „Børn plejer ikke at leve ret længe her", — sagde man til hende. Og det gjorde de keller ikke. Af 74 Børn døde de 73 i Løbet af nogle Uger, og deres smaa Legemer solgtes i Dusinvis for en billig Penge til Dissektionsbordet. De Voxne var ikke bedre faren. De plyndredes, sultedes, mishandledes, forvandledes til sælgelige Kadavere i en utrolig kort Tid. Men de højtagtede Forstandere blev fede og rige, og modtog de Tilsynshavende med de prægtigste Middagsgilder og de fineste Vine. Det vilde være en Skam mod Dyrene at kalde den Grumhed dyrisk, som kommer for Dagen i adskillige af disse kalkede Grave. Og dog modtage Rigdommens og Dannelsens Repræsentanter med koldt Blod disse Afsløringer, og de føre en bitter Kamp mod den Mand, som har offentliggjort dette. Man anser det for en utilgivelig Synd, — ikke at begaa saadanne Afskyeligheder, — men at afsløre dem.

Alt dette vidner om en Sygdom i Samfundet. Forbrydere, Fattiglemmer, prostituerede Kvinder, som aflevere deres Børn, Mænd, som berøver sig selv Livet, fordi de mistrøster om at kunne opholde det, Tilværelsen af hele Hærskarer af Tiggere og Tyve, — alt dette viser, at der findes store Klasser af Befolkningen, som har svært ved uagtet det haardeste Arbejde at skaffe sig et hæderligt og tilstrækkeligt Livsophold. — Et Medlem af Ny-Yorks højeste Domstol sagde for nylig: „Der findes en stor Skare af Ny-Yorks Befolkning, som med Nød og Næppe opholder Livet, og for hvem en Familieforøgelse af to Børn nødvendigt medfører, at Drengen kommer i Fængsel og Pigen paa Bordellet. — Et eneste Velgjørenhedsselskab i Ny-York understøttede af Skrædderfamilier alene 300. Deres Løn er saa lille, naar de har Arbejde, at de, naar de mangler Arbejde, nødvendigvis enten maa sulte, tigge eller stjæle."

Det er en Daare, som siger, at der er ingen Gud. — Men hvad skulle vi sige om den Mand, som siger, at disse Tilstande ere Guds Ordning?

Indtryk fra Udstillingen.

Menneskeheden skjuler ikke sin Nøgenheds Skam. Over alt i Verden, hvor der holdes en Industriudstilling, findes en egen Afdeling, hvor Tidens grummeste Mordredskaber fremstilles til Beskuelse. Dersom disse Gjenstande kun var Antikviteter (forældede Sager), fremstillede til Vidnesbyrd om Menneskenes Daarskaber i svundne Tider, saa vilde man med nogenlunde Sindsro kunne betragte dem; men saadan er det jo ikke. Disse Gjenstande fremstilles jo netop, for at Nationerne kan vise hinanden, til hvilken Højde Spekulationerne og Frembringelserne paa dette Omraade er naaet, og i hvilken Grad man i kommende Krige vil være i Stand til at byde hinanden Spidsen. Derfor indbyder de ikke til en rolig og interessant Betragtning og paase overhovedet kun slet i den store Vrimmel af Fredens ypperlige Frembringelser. Midt imellem Fredens smukkeste og stolteste Gjerninger mindes vi om Krigens Rædsler, om Mord og Brand, om saaredes Jamren og usigelig Elendighed. Det er, som om Døden ogsaa her følger Livet i Hælene og kappes med det om Taget i Menneskene.

Gaar vi atter over Broen over Ny-Stormgade, har vi Hærens og Flaadens Ustillinger paa venstre Haand. Vi ser for en Gangs Skyld indenfor paa D'hrr. Bahnson og Ravn. Det er meget vanskelig at se, hvad der kan anrette størst Ødelæggelse enten de 1000pundige Projektiler, der udskudt med en Hastighed og Kraft, som en Explosion af henved 300 Pd. Krudt kan give, er i Stand til at sønderslaa en Bygning i 2 Miles Afstand — eller de undersøiske Apparater, der under Navn af Miner, fyldte med intil 700 Pd. Skydebomuld, kan sønderslaa store Skibe og sprænge Broer i Luften. Disse sidste Apparater synes dog at være de frygteligste, fordi de virker i „det skjulte". Nogle af dem, „Stødminerne", der kan indeholde en Ladning af 150 Pd. Skydebomuld, ligger forankrede og er indrettede saaledes, at de explodere ved Sammenstødet med de fjendtlige Skibe. Andre, „Sigteminerne", der indeholder en flere Gange større Ladning og ligeledes er anbragte paa Havets Bund, kan ved Forbindelse med Landet bringes til at explodere, i det Øjeblik et fjendtligt Skib iagttages i deres Nærhed. Til Exempel paa hvilken Kraft en saadan Mine har, og hvilken Ødelægelse den kan afstedkomme, kan anføres, at en Mine med 60 à 80 Pd. Skydebomuld ved Vintertid sænket i Havet og bragt til at explodere ved et i Forbindelse med et i nogen Afstand anbragt elektrisk Batteri, kan slaa et Hul i $1^1/_2$ Alen tyk Is paa ca. 10 Alens Diameter og sende en Straale af Vand og Iskolosser paa henved 10 Alens

Højde i Vejret. Hvad maa da ikke den 7 à 8 dobbelte Kraft formaa. I Sandhed forfærdelige Ødelæggelsesredskaber, men fra militaristisk Side set ypperlige Forsvarsmidler. Og det vil næppe vare længe, inden man vil være i Stand til alene ved Søminesystemet fuldstændig at hindre en fjendtlig Flaade Landgang. Søminevæsenet er overalt i stærk Udvikling og anses allerede for et af de vigtigste Led i et Lands Søforsvar. — Men det vil forhaabentlig heller ikke vare ret mange Hundrede Aar, førend alle slige Sager vil være Antikviteter og paa kommende Verdensudstillinger fremstilles for et undrende Publikum til Visnesbyrd om Fædrenes Bedrifter.

N. J. Nørlund

Udkomne Bøger.

Tilskueren August 1888. Indhold: E. Hannover: Nogle Billeder paa den franske Udstilling E. Schjøte: Dansk Kunsthaandværk paa den nordiske Udstilling. S. Meyer: Hasardspil og Grækere. W. Behrend: Den nordiske Musikfest i Kjøbenhavn. K. Kristoffersen: Norsk Politik. N. Møller: Randbemærkninger til Drachmanns senere Digte A. Aumont: Holbergtraditionerne paa den danske Skueplads.

Meddelelser.

Venner og Meningsfæller, som interressere sig for at Bladet kan blive udbredt, kunne faa Prøvenumre til Uddeling ved at henvende sig til Henning Jensen, Virginievej 9, Frederiksberg.

Rødkilde Folkehøjskole

paa Møen.

Karleskolen begynder den 3dje Novbr. og varer i 5 Maaneder. Særskilt Undervisning for Bygningshaandværkere. 150 Kr. for hele Skoletiden.

J. H. Andersen.

Søgaard Kostskole,

Vamdrup.

Til Novbr. optages Elever i begge Skolens Afdelinger. Den aarlige Betaling i Sprogklassen 450 Kr., — 33 Kr. maanedlig i Højskoleafdelingen.

Elise Lindberg.

Tune Landboskole.

Pigeskolen aabnes d. 3. Sept. og varer til Novbr. Ved Siden af den egentlige Højskoleunderyisning kan Pigerne faa Lejlighed til at lære praktisk Mælkeri.

Karleskolen begynder d. 5. Novbr. og bestaar af **en Højskoleafdeling** og **2 Landbrugsafdelinger** med Kursus paa 5 og paa 9 Maaneder. Skoleplanen tilsendes og nærmere Oplysninger meddeles af **A. Svendsen,** Tune, Taastrup.

Ollerup Højskole

aabnes for Karle Lørdag d. 3. November. Samme Dag vil der ved Eftermiddagstogenes Komme være Vogne ved **Svendborg Banegaard** til at befordre Elevernes Tøj ud til Skolen. Foruden Undervisning i de almindelige Højskolefag tilbyder Skolen Undervisning i svensk Gymnastik. Haandværkere kan faa Undervisning i Bygningstegning. Indmeldelser modtages af

J. P. Kristensen-Randers.

Dalum Landbrugsskole

ved Odense,

Landbrugsundervisningen for Karle begynder 4. Novbr. Skoleplanen sendes paa Forlangende. — Lærere: Havebrugskand. Jakob E. Lange, Landbrugskandidaterne Niels Anton Hansen, Hans Appel og Jørg. Petersen (Barse) Forstander.

En Pige søger Plads til Novbr. paa en Gaard, hvor hun kan lære Husholdning og ellers være Husmoderen behjælpelig med al forefaldende Husgjærning. Billet mrk. F. M. bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

En Gaardmandsdatter fra Jylland, 20 Aar gammel, der tidligere har været Højskoleelev og Husholdningselev paa en større Gaard for Tiden Mejerielev, og vant til at tage Del i alt Kvindearbejde, ønsker til 1ste Novbr. Plads som Bestyrerinde i en lille Husholdning, eller som Enepige i et godt Hjem eller paa en Højskole eller lignende, lige meget om i Byen eller paa Landet. Billet mrkt. O. T. 3 bedes tilsendt dette Blads Kontor.

Udstillingsgjæster

og andre Tilrejsende kan billigt komme til at bo paa Kjøbenhavns Højskole Chr. Winthersvej 25, Kjøbenhavn. V.

F. Falkenstjerne.

For 5 Kr. Stkt. udsælges særdeles elegante rummelige og solide Rejsehaandkufferter, som før har kostet 12 Kr. Stkt. Forsendes fra J. Knudsen, Bojlum pr. Roslev.

Undertegnede anbefaler sit velassorterede Lager af reelle Vine, Rom, Cognac, Puncheessentser & Likører.

Særlig anbefales en mild og styrkende

hvid Oportovin

som fortrinlig for saadanne Syge, hvem Lægerne tilraader at drikke Vin.

Pris pr. 1/1 Btl. 2 Kroner.

Peter Buch,

Halmtovet 8, Kjøbenhavn V.

Brokbaand, Suspensorier,

Mavebælter, Moderbandager, Menstruationsbind, Urin- og Navle-Bandager, Douche-Apparater, Clysopumper, Indaandings-Apparater, Respiratorer, Høre-Rør, Isposer, Mælkesugere, Elastiske Strømper, alle Sorter Bind, alle Slags Sprøjter, Luft- og Vandpuder sælges og udlejes, **Underlag til Sygesenge**, Stikbækkener, Elastik, Knive og Saxe, Forbindkasser, **Sygeplejeartikler** og **Forbindstoffer** m. m. tilbydes i stort Udvalg af

Th. Bjering,

Etablissement for Sygepleje-Artikler,

1, Frederiksberggade 1,

„Røde Kors", ved Siden af Apotheket.

ENHVER SIT.

Ugeblad for Politik og Kristendom.

Udgivet af **Hennng Jensen** og **Krstensen-Randers.**

Enhver Sit behandler politiske, kirkelige og sociale Spørgsmaal fra et frisindet, kristeligt Standpunkt.

Enhver Sit indeholder stadig Breve fra Rigsdagen og Politiske Breve og jævnlig Nutidsprædikener af *Henning Jensen.*

Bladet bestilles paa alle Postkontorer, Brevsamlingssteder og hos Landpostbudene. Det koster 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. Demokratiske Foreninger, der bestiller et større Antal Eksemplarer, faar Rabat.

Bekjendtgjørelser indrykkes for 10 Øre Linjen. Indrykkes en Bekjendtgjørelse 3 Gange, gives Rabat.

Ansvarhavende Redaktør **Henning Jensen.** Trykt hos Rasmussen & Olsen. — Kbhvn.